

[Finansministeren.]

hvorfra man skulle hente besparelserne. Det ærede medlem pegede kun på en forhøjelse af huslejen, som skulle give staten en indtægt på 15-20 mill. kr., og nævnte derudover intet. Med hensyn til likviditeten var der heller intet svar fra det ærede medlem. Han har — jeg er nødt til at sige det — ret letfærdigt sagt, at udlånsudgiften kan komme ned på 100 mill. kr. Det kan den ikke.

Da jeg spurgte det ærede medlem hr. Foged, om han ville være med til at spare på udlån til landbruget, bebrejdede det ærede medlem mig, at jeg administrerer loven så hårdt, at udlånsbeløbet er gået ned. Men i denne bebrejdelse må jo ligge, at det ærede medlem synes, vi er for hårde, og at vi egentlig burde låne mere ud.

Jeg vil også gerne igen slå fast, at det er kun, når der er tale om skattenedsættelse, man vil være med, men i det daglige er der stadig træk på staten fra alle partier her i salen i henseende til større udlån og større udgifter.

Derfor mener jeg heller ikke, at denne drøftelse skal slutte med de fremsatte udtalelser, særlig fra det ærede medlem hr. Poul Møller, om psykologiske momenter. Det ærede medlem tror, at man vil opspare mere. Det er ikke nok at tro. Må jeg spørge det ærede medlem hr. Poul Møller og også det ærede medlem hr. Foged: hvor er det, disse psykologiske momenter skal gøre sig gældende? Jeg synes, det er ret væsentligt, at der er tale her om en skattenedsættelse for de 200 000 skatteydere, som man fra højre side i salen kalder mellemstanden, men som i almindelighed er dem her i landet, der har bedst råd, har de største indtægter, over en snes tusinde kroner. En skattelettelse på i alt 170 mill. kr., som det drejer sig om, vil betyde 2000-3 000 kr. pr. skatteyder. Det er her, det psykologiske moment gør sig gældende. Men de godt 1 million skatteydere med 5000-20 000 kr. i indkomst, som jo også hører denne tale om skattelettelse, de får ikke engang 100 kr. i gennemsnit pr. skatteyder. Hertil kommer, at de måske ikke engang får så meget, som det synes at fremgå af tabellerne — i det hele taget er udregningen over disse skattelettelser jo stillet op således, at det ser ud af mest muligt. Man ophæver nemlig 30 pct.s

nedslagsreglen for merindtægt for godt 1 million skatteydere — det skulle det ærede medlem hr. Foged lægge mærke til — som har under de 20 000 kr. i indtægt; her er ikke tale om noget med kildeskat, om forskudsvis indbetaling eller lignende. Men for de godt 1 million skatteydere vedkommende vil ophævelsen af 30 pct.s fradragsreglen betyde, at de, som har haft merindtægt det foregående år, altså mister dette nedslag, og dette nedslag vil for mange af disse skatteydere ofte være langt større end eller lige så stort som de beskedne skattelettelser, man her foreslår.

Konklusionen heraf er, at vi på den ene side har de 200 000 skatteydere, som har over en snes tusinde i indkomst, og som man tilsammen vil lette for et beløb på mellem 150 og 200 mill. kr., over for de godt 1 million skatteydere, som i realiteten ingen skattelettelse får. Det er altså denne fordeling af skattelettelsen, jeg går imod.

Jeg vil også sige til det ærede medlem hr. Foged, at det er en ret idealistisk indstilling, venstre her lægger for dagen. Jeg vil regne med, at der mellem de 200 000 landbrugere her i landet er højst en halv snes tusinde, der vil få gavn af denne skattelettelse. Alle de andre vil praktisk talt ikke få noget ad denne vej. Der er her et afgørende misforhold mellem virkningerne og så det, man rent faktisk foreslår.

Det ærede medlem hr. Poul Møller siger, vi må have midler til en skattereform. Jeg giver ham ret i, at skal vi have en virkelig nedsættelse af indkomstskatten over en bred front, så trænger man til nogle midler. De har ikke været til rådighed, og derfor må vi drøfte, hvor vi skal få dem fra, eller også må man nøjes med at nedsætte for de største indkomster. Så siger forslagsstillerne, at man ikke vil en indkomstudjævning. Nej, dette forslag er udtryk for det modsatte, det er ganske klart. Det er også en ærlig sag at have den opfattelse. Men den betragtning, som det ærede medlem har givet udtryk for, at man ikke uden en skattenedsættelse kan reformere indkomstbeskatningen uden at gå videre ind på udjævningens vej, er ikke rigtig. Man kan udmærket lave en reform af indkomstbeskatningen, og man kan udmærket gøre det med det provenu, man har i dag. Man kan udmærket arbejde med dette